CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Fără sedii

Cont virament la BNR Sucursala Municipiului București nr. 45.10.50.11.0000

4 pagini — 2 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII

(Seria a IV-a nr. 172) 173

DUMINICĂ

2 septembrie 1990

Cu zîmbetul pe buze

În această țară ce suportă, de atîta amar de vreme, blestemul totalitarismului, minciuna se ruștește cu zîmbete prezidențiale. Într-o atmosferă de roz paternalism. Dezagregarea morală și politică a societății românești începe din virful acesteia. Convulsiile pe care strada le înregistrează aproape cotidian de la un timp, sînt expresia crizei de structură a puterii. Aceasta a devenit o frînă în calea schimbărilor radicale pentru că ele, schimbînd, ar duce la dispariția sa. Stabilitatea puterii neocomuniste se menține cu prețul instabilității întregii noastre societăți și al amînării **sine die** a notei de plată.

Orice încercare de a contesta puterea politică se izbește de zidul neînțelegerii și dogmatismului neostalinist. Privirea caldă a „prințului „ales în mod democratic" osifică mentalitățile de a ieși din acest labirint al minciunii etatizate. Iar zîmbetul său invită la „consens general", adică la acceptarea răului inghițit în F.S.N.

Printr-un procedeu prezidențial ce ține mult de trucurile ieftine noi, opozanții revoluționarului Iliescu, am ajuns peste noapte huligani, elemente irresponsabile, golani, legionari, fasciști. Oricum, prea multe păcate grele ale comuniștilor din structurile politice românești.

Poliția și securitatea s-au pus în slujba salvatorului lor : Ion Iliescu. Mai precis, ele acționează împotriva poporului redeșteptat în mersul al doisprezecelea și care acum își reînștă votul de la 20 mai. Aceste organisme ale „democrației originale" n-ar trebui să uite că orice dictatură nu poate dura la nesfîrșit și că o reală demolare a ei implică cu necesitate TRAGEREA LA RĂSPUNDERE A TUTUROR CELOR CARE AU SERVIT-O. Este o iluzie să crezi că actualul regim neocomunist are o viață lungă și că te poți sustrage de la dreapta judecată a poporului. Pentru ei totă. În acest sfîrșit de august, spiritele s-au trezit și conștientizează într-o admirabilă solidaritate adevăratul dușman al democrației românești. Acțiunile diversioniste încep a-și pierde din efect în paralel cu înrăutățirea situației economice a țării. Emblematic pentru această perioadă a eșecului total este nostalgia trecutului ceaușist întrupată în sinistra lozincă : „Ceaușescu P.C.R. / Scapă-ne de F.S.N. !".

Clipa exploziei sociale se apropie cu pași repezi. Atitudinea regimului Iliescu este previzibilă : ofensiva dictaturii primejduite.

Nu ne-ar mira dacă Ion Iliescu ar califica acest popor, din ce în ce mai ostil dictaturii sale, drept „legionar". Bineînțeles, cu zîmbetul pe buze. Ar fi ceva, nu ? Un comunist în fruntea unui popor de legionari !

Zîmbiți, vă rog ! Este ultima grimasă a comunismului !

LUCIAN TUDORANCEA

Agonii

Dl. Dinu Patriciu declară la Europa liberă că în România comunismul a dispărut. Eu nu-l cred. E adevărat însă că sistemul a dat faliment și interzice și condamnă să iasă din scenă. Iar cine cunoaște cît de cît culisele teatrului, poate să vă spună că după un spectacol ratat, actorii rîncă vina pe director, pe secretarul literar, pe regizor, scenograf, costumier, partea încriminată arvirie mingea înapoi și, pînă la coadă, tipi ispășitori les mașiniștii. E un soi de diversiune instinctivă. Asta în primul moment. După aceea, diversiunea devine ea însăși o artă, deoarece eșecul are întotdeauna repercusiuni pe termen lung. Cam rea procedează și guvernul. Nu e zahăr fiindcă-i consumă mamile de făcut vată de zahăr. Nu e ulei sau oțet fiindcă le „dosesc hîrciogii" (ca mai an !). Și așa mai. Pe data de 16 august crt., dl. Tudor Drăgu de la TVR se arăta nemulțumit de faptul că un magazin (aprozar) „mai mult cu rafturile goale", cum declara viceprimarul sectorului 2, a fost repartizat unui întreprinzător particular. Am mai spus că unele spații s-au atribuit pe spaimă, dar fondul chestiunii e dacă să rămînem cu rafturi goale sau să le umplem. A umple penurie prin excesul de privatizare este o diversiune grosolană ce poate dăuna chiar „diversiunilor". Pe 21 august, Marisna David ne amenința împotriva țăranilor. (S-ar putea să mă înșel, nu știu de ce am avut impresia că e vorba de o persoană care în zilele de 13—15 iunie realizase, tot pentru TVR, celebrul reportaj din piața Amzei, acela în care scriitorii erau sfătuiți de-a-ți vatămă de sorțul lor, să iasă, cu alte cuvinte, din cetate. Dacă nu e așa, îmi cer anticipat iertare !). Zice, doamna, cu vocea de plutonier major, „ce ne fecem", cu prețurile astea, că n-avem pîne pentru lefurile noastre. Întocmai ca la Ploiești. Și trimitem poliția să-i mai ! Viața-i scumpă. Să trimitem poliția să-i gonească pe țărani din piețe ? Păi așa se făcea înainte de revoluție. Și n-aveam de nici unele, nici altele. Și trăiau și n-aveam de nici unele, nici altele. Și trudeșcă țăranul pentru noi pe gratis ? De ce ? De zeci de ani i s-o fi făcut datorie să-și bată joc de munca lui. Oricum, trebuie analizate cauzele, nu efectele. Pînă una-alta guvernul duce război cu toate categoriile sociale, iar TVR este instrumentul acestei păguboase politici guvernamentale.

VIOREL ȘTIRBU

Mănăstiri basarabene

- DOBRUȘA -

Așezată la poalele unui deal, printre izvoarele Dobrușei, mănăstirea Dobrușa era una dintre cele mai mari și mai puternice vetre mănăstirești din Basarabia. În perioada interbelică aici viețuiau 110 călugări și frați care se închinau în trei biserici. „Sf. Neculai", ridicată la 1839 pe locul vechiului schit de lemn de la 1785 ce fusese pornit de un călugăr plecat de la mănăstirea Probota (Suceava) și terminat de Efraim, călugăr ce ținea de mănăstirea Curchi. „Sf. Neculai", ridicată la 1872 de către Toma Gozma și „Schimbarea la Față", ridicată la 1847.

Mănăstirea Dobrușa se afla în județul Orhei, la 50 km nord-vest de orașul Orhei. Ea a parcurs, în mic, evoluția în mare a veirelor noastre de monahism. Isihia, liniștea în limba grecă, sihăstria în graiul românesc, a fost o mișcare a celor care doreau să trăiască în mijlocul naturii. Ei ajungeau la o primă treaptă de Isihie, simțindu-l pe Dumnezeu în armonia și frumusețea celor văzute (pe care Sfinții Părinți o denumeau contemplația naturală în Duh). De aceea primii sihaștri se așezau la marginea de codru, lîngă izvoare limpezi, cît mai aproape de liniștea naturii și cît mai departe de tulburele aglomerații urbane. Acesta a fost motivul pentru care — probabil și la Dobrușa — la 1772 a poposit acel călugăr de la Probota. Recunoștem în a doua treaptă de isihie (împlinirea evanghelică a datoriilor față de Dumnezeu și de oameni) prin edificarea acelui prim schit din lemn de la 1785 de către Efraim. Desigur că sihăstria de la Dobrușa s-a organizat ulterior într-o mică frăție care în mod tacit și lent a trecut de la sihăstria idiorritmică la o viață de obște, mănăstirească. S-a închis astfel, din nou, acel ciclu deschis prin migrarea la 1772 a călugărului de la Probota (marea Frăție din Lunca Siretului) care dorise să devină sihastru.

SILVIU DRAGOMIR

„Realizările județului nostru se situează cu 15 procente sub nivelul anului trecut"

Am vizitat de curînd județul Harghita și orașul Miercurea Ciuc, reședința acestuia, localitate situată într-un peisaj splendid, pe Valea Oltului, aproape de izvoarele lui. În Depresiunea Ciucului, sărăjuită de Munții Harghita — cu înălțimi de 1 800 de metri și Munții Ciucului, cu înălțimi de 1 500 de metri. Este o zonă turistică de interes național care cuprinde între altele Băile Tușnad, Toplița, Borsec, Sovata, Sîntimbru, Lacul Sf. Ana și o zonă minieră importantă, cu mine de fier la Lueta, de cupru la Bălan, de mercur la Sîntimbru și de sare la Praid.

Am întîlnit oameni pasnici, de altfel renumiți pentru ospitalitatea lor ; nu cred să fie mulți în această țară care să, nu fi ajuns măcar o dată la vreuna din stațiunile amintite și să se convingă singur de acest fapt.

Cu această ocazie, prefectul județului, domnul POTOKI IMRE a avut amabilitatea să ne acorde un interviu pentru ziarul nostru în legătură cu problemele economice actuale ale județului.

I. Domnule Prefect, vă rugăm a ne descrie în cîteva cuvinte situația economică a județului pe care îl conduceți.

R. — Evoluția economiei județului după revoluție, adică spre bazele firești ale cererii și ofertei, în corelare cu disponibilul de resurse și cu noile opțiuni ale forței de muncă, a fost contradictorie, în sensul că unele întreprinderi au obținut realizări superioare celor din anul precedent, altele sub acestea. Din prima categorie aș menționa Întreprinderea de Produse Industriale pentru Construcții Căi Ferate, unitățile de industrializare a cărnii și a laptelui, Întreprinderea Minieră Harghita, unitățile de producere a berei — toate din Miercurea Ciuc, apoi Tehnoutilajul din Odorhei, Întreprinderea de Mobilă și de Țesături din Gheorghieni, Întreprinderea de Tricotaje din Toplița, Celelalte Întreprinderi realizări egale sau inferioare față de cele din anul precedent. O mențiune specială aș face referitor la Întreprinderea Minieră Bălan, unde s-au acordat foarte multe drepturi fără a avea efectul scontat și mai sînt și alte solicitări care efectiv nu pot fi satisfăcute ; de asemenea, referitor la Întreprinderea de Tractoare pe șenile din Miercurea Ciuc, la care oamenii zile au scăzut simțitor și rezultatele sînt modeste, cu consecințe directe asupra salariilor. Produsele acestea erau dirijate spre Algeria și Tunisia, țări din lumea a treia, însă desfacerea s-a făcut în condiții dezavantajoase pentru noi ca producător. Ca produs pentru export și care s-au vîndut bine, au fost confecțiile din material tip lînă. Însă furnizorul de materii prime de la Săvinești nu ne poate asigura cantitatea necesară.

Ca o concluzie, pe ansamblu realizările județului nostru se situează cu 15 procente sub nivelul anului precedent (care însă conținea unele elemente poluante) as zice că la nivelul posibilităților reale actuale ale noastre.

I. — Au apărut în context probleme legate de ceea ce se numește curent șomaj, poate județul să absoarbă întreaga forță de muncă de care dispune ?

R — Deocamdată nu s-au resimțit restrîngeri de activitate semnificative. La IFET și la Fabrica de Mobilă a fost o astfel de situație la începutul anului, dar ulterior am constatat că masa lemnoasă stabilită prin plan poate fi obținută și, în consecință, activitatea s-a reluat la nivelul anterior. La Întreprinderea de Tractoare, în special la linia de asamblare, un astfel de fenomen persistă datorită lipsei de cereri, dar au crescut cererile de piese de schimb și am reorientat, în consecință, activitatea.

În legătură cu șomajul am început anul cu un număr de circa 4 000 de persoane fără ocupație. Crearea posturilor pentru încadrarea acestor persoane în muncă s-a făcut prin :

— pensionarea la cerere înainte de limita de vîrstă, fapt ce a creat un număr mare de locuri de muncă în unitățile economice bugetare s.a.m.d. ;

— acordarea de autorizații pentru activități diverse, inclusiv servicii ;

— acordarea ammilor suprafețe de teren în folosință, ceea ce a condus la reîntoarcerea unora în mediul sătesc unde de fapt aveau locuințele.

Prin aceste trei căi numărul persoanelor fără ocupație s-a redus la circa 1 000 și, fără să jignesc pe nimeni, precizez că este vorba mai mult de țigănci, cazuri pe care efectiv nu le-am putut rezolva.

I. — Care sînt perspectivele privatizării în județul Harghita ?

R. — În baza Decretului Lege 54 s-a acordat un mare număr de autorizații pentru mici întreprinderi și meșerii. Problema a fost analizată serios, cererile sînt numeroase, meseriașii sînt mulți și de toate specializările, de la prelucrarea lemnului, a pielii, confecționarea de încălțăminte și îmbrăcăminte și pînă la artizanat și precizez că sînt și foarte buni meseriași. Există inițiativă și pentru desfacerile de mărfuri și deschiderii de cafenele, de exemplu. Noi am dat unda verde acestor inițiative.

În ceea ce privește agricultura amploarea acestor acțiuni este mai restrînsă. O etapă importantă însă a apropierii comunității satelor de pămîntul propriu a constat în proliferarea CAP-urilor. Pornindu-se de la 50, cîte au fost inițial (datorită grupării forțate într-un CAP-mamut) acestea s-au dezmembrat, ajungîndu-se în momentul de față la 106, iar 4 dintre ele s-au desființat.

Noi nu am dirijat acest proces, nici nu am trimis oameni

DUMITRU NICODIM

(Continuare în pag. a 4-a)

Un dictator rural

Cazul „Săpinta", pornit de la contestarea perpetuării realităților ceușiste din mediul rural, nu este nici pe departe izolat. În toate satele românești se duce o luptă acerbă între vechi — susținut, contra celor ce se afirmă mereu „de către noii guvernanți, și nou, adică majoritatea oamenilor care s-au săturat peste poate de comunism.

Chiar și în Moldova, răbdarea proverbială a urmașilor răzeșilor lui Ștefan se pare că ajunge la capăt. În comuna Comarna din județul Iași întîlnim o imagine identică cu cea din Săpinta. Spre deosebire însă de celebra localitate maramureșeană, aici CAP-ul s-a menținut. Și înainte de revoluție această unitate falimentară deținea o suprafață de teren relativ mică, odată cu atribuirea de loturi țăranilor, din vechea suprafață a rămas mai puțin de jumătate, ridicol de puțin, dar în acest fel se „justifică" întreținerea unei cohorte de angajați birocrați și este „unica rațiune" de a se păstra vechile structuri care hotărăsc pînă și răsuflarea oamenilor.

Președintele CAP-ului, ing. Mihai Cojocaru, fost șef de fermă cu o experiență falimentară în această calitate — exemplu producția de struguri din anul trecut — este șefuț rețelei de conducere cesuistă din Comarna. Soția, medic la dispensar, cumnatul director la școală, cumnata economistă, sora secretară la școală, alte posturi de decizie fiind ocupate de persoane cu diferite grade de rudenie. În timp ce cooperatorii nu au primit nici un ban timp de opt luni, cele cîteva zeci de subordonați ai domnului Cojocaru primesc salariul întreg de pe urma unui simbolic CAP. Promițînd marea cu sarea și susținut de clica sa care s-a obișnuit să profite de pe urma altora, domnul președinte și C.A.P. a avut în primul rînd grijă de dinsul. Două hectare de teren formate din vie și livadă, proprietate înainte de colectivizare a părinților săi, le-a luat împreună cu ocestia în folosință personală, alungînd de la folosința acestora pe cîțiva cetățeni care-l lucrau în calitate de lot ajutător — încă de la începutul colectivizării. Nu în același fel a pus însă problema domnul președinte Cojocaru și pentru alți consăteni, mai ales dacă nu aparțineau clanului său. Nici vorbă de a reveni cumva pe vechile loturi ale altor cetățeni, acestora repartizîndu-le altele, la distanță mare de sat. Sînt însă și persoane care fără să țină cont de forța domnului Cojocaru și-au luat pur și simplu în folosință terenurile strămoșești. Dacă însă mai mulți ar fi urmat exemplul domniei sale și-și luau pămîntul înapoi, se desființa CAP-ul, iar dispariția sursei de cîștig nemuncit și a mijlocului de dominare feudală nu mai era de neconceput pentru acest satrap local.

Au fost și oameni care nu s-au împăcat cu această situație și au făcut cerere de retragere din CAP, pînă și la Direcția Agricolă Județeană. Aici li s-a spus să încerce rezolvarea la nivel local. Adică la tovarășul Mihai Cojocaru care la auzul acestor doleanțe legitime ale comunicenilor a fost apucat de o criză nervoasă „Ce, vreți să spargeți CAP-ul ? O să ieșiți din el cînd o să ies eu la pensie". Și mai are pînă ieșe. Pînă atunci „muncește". Cu drag. Că doar este principalul beneficiar. Nimeni nu cunoaște veniturile rezultate din vînzarea diferitelor produse ale CAP-ului. Deși, se spunea la început că se vor da oamenilor 30 la sută din produse, li s-a dat un avans de 50 de lei(!), apoi nimic. Culmea cinismului a fost atinsă atunci cînd li s-a spus că dacă nu iau avansul li se dădea cotă parte de 30 la sută. Nu mai sînt bani. Nici de la cîresele care s-au vîndut de către oamenii președintelui cu 40 de lei kg prin regiunea Dornei, în loc de 8 lei cît scrie pe acte. Diferența este folosită probabil pentru ajutorarea victimelor resultate din scufundarea Atlantidei sau protectelor personale ale domnului Cojocaru. Nu se știe încă, dar se va afla. Organele județene sînt cuprinse de o cîudată paralizie cînd se întîlnesc asemenea situații. Nu pot lua măsuri. Fiind toi ei, cei vechi, se cunosc bine între ei. S-au mai ajutat și în trecut. Se ajută și acum. Totul în detrimentul celor mulți. Care vor pămînt. Și moldoveanul a vrut și în 1907.

EMIL TEPES

CUGET DREPT

Reconcilierea națională

Pe o vale lîngă Madrid s-a ridicat o Cruce uriașă, ca simbol al reconcilierii naționale, în amintirea tuturor victimelor din războiul civil.

Asta vrea să spună, în limbaj european că, Numai în Crucea morții și a învierii lui Iisus Hristos este cu putință reconcilierea, una reală, faptică, adevărată, ireversibilă pentru că Ea, Crucea, implică jertfa din iubire, iubirea Dumnezeului făcut om ca omul să devină copilul lui Dumnezeu.

Eforturile politice, după o jumătate și mai bine de an, de o apropia oamenii, sînt mai degrabă o speranță decît o realitate. Au crescut mai degrabă dizensiunile, dușmăniile, iar vinovăția aparține celor trei puteri ajunse la cîrma țării. Nici parlamentul, nici legislația, nici puterea executivă nu și-au făcut datoria.

Răul vine de acolo că nu s-au hotărît a se spune adevărul, că nu sîntem sinceri, că punem la cale pe ascuns, unii împotriva altora, capcane oarbe, că ne urîm unii pe alții cu înverșunare, că ne calomniem cu ușurință irresponsabilă, că ne face plăcere să auzim că și acela și acela este delăimat, că ne pîndim cu nerușinare ce avem mai sfînt, și mai ales că nu ne recunoaștem greșelile. Cine l-a chemat pe mineri, bunăoară ? Iar dacă au fost chemați, de ce nu se recunoaște greșeala înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor ?

Spunem în fiecare zi, pe limba maternă, acest cuvînt ajutător : Și ne lartă nouă greșalele noastre, precum și noi lertăm greșiților noștri, cu credința că este adevărat și este singura noastră salvare. Nu ne putem mîntui singuri. Nu mă pot mîntui fără fratele meu. Cain este întrebat : unde este fratele tău, Abel, dar și Abel este întrebat unde este fratele tău, Cain, de către Bunul și Înduratul Dumnezeul nostru.

IOAN ALEXANDRU

CONDIȚIA TÎNĂRULUI

Monolog despre ignoranță

Nu-i așa că „ajutarea e rușinea legii comuniști" ? Hai, zi-i ! Vrem să știm ! Lovitura de stat, revoltă sau insurecție ? Fals sau real ? De ce cutare a făcut cutare lucru și nu altminteri ?" și ai ? Ce dacă zic ? Ce dacă întreb ? Primesc ei vreun răspuns ? Și Răspunsul se amină, se ocolește și sfîrșește prin a fi ignorat, uitat. Și asta mai ales în condițiile în care dezinformarea pleacă de sus. De la capul pestelui... Președintele României (România fiind republică — titulatură declamată de presa guvernamentală — spre surprinderea noastră) spune una, primul ministru alta, iar miniștrii, săracii, au păreri dacă nu opuse, cît de cît diferite. În chestia asta, în uitare, psihologii la modă ai F.S.N., probabil că și-au pus mari speranțe. Este adevărat, lumea uită repede. Și eu uit. Sînt om. Pe de altă parte m-am săturat de atîtea indemnuri. Ba la rațiune, ba la conciliere, la răbdare, toleranță, dar mai ales la muncă. Sînt de acord cu munca, dar pur și simplu m-am săturat să toi fiu indemnat, împins de la spate. Doar la acest regim am fost supus încă din copilărie. Ba să fac totul, ba să dau dovadă de patriotism, să muncesc cu abnegație și devotament... toi mai mult, mai repede, mai bine... De ce mereu trebuie să existe indemnul „Hei-rup" ? De ce mereu : „Hai, acum" ? Și-apoi, cine ne îndeamnă ? Același oameni ? Da' ei cînd vor puna umăru' ?

Toți cei care au muncit cu adevărat în ultimii 10—15 ani vor înțelege foarte bine rîndurile și apatia mea. La fel ca și pe mine, la auzul îndemnurilor îi va bufni rîsul. Nimeni nu mai are încredere în nimeni. Iată cauza pentru care astăzi în România nu se muncește. Vlaga celor care muncesc s-a pierdut probabil, în atîtea congrese, plenare și ședințe. În sinea sa fiecare știe acest lucru și se păzește să nu fie personajul principal al unei noi cacialmale. De ce să muncească mai mult ? Pentru că este îndemnat ? Iarăși ? Ha ! Și cum numai cointeresarea materială sporește eficiența, la fel îndemnul nemaiîntîlnit nu sporește nimic. Mincinoș, oameni buni și apoi cumpărați-vi produsele de pe piața neagră. Guvernul nu vă poate asigura poate produsele necesare vieții. Este și el începînd de drum, într-o situație grea, în urma mostenirii... etc.

VICTOR DANCU

(Continuare în pag. a 4-a)

DREPTATEA LITERARĂ

(Pagina a 2-a)

NOTE ȘI COMENTARII

De ce se acoperă adevărul ?

La conferința de presă a domnului procuror general Gheorghe Robu — conferință în care „au fost invitate toate ziarele" cu excepția unuia singur din zina de vineri 24 august, ne-a surprins afirmația — probabil întîmplătă — a domnului procuror : „Există secrete profesionale care în ultimă instanță vor să acopere adevărul" (!) Am vrea să putem afla ce a dorit să spună prin aceasta. Admitem ideea existenței unor secrete profesionale, însă acestea ar trebui îndreptate spre găsirea adevărului, în nici un caz spre „acoperirea" lui.

S-au îmbunătățit mijloacele tehnice ?

Admirăm eficiența cu care televiziunea a făcut față evenimentelor din seriile de 23 și 24 august. Promptitudinea a fost remarcabilă. Ne întrebăm însă cum a fost posibilă — din punct de vedere tehnic — transmiterea evenimentelor petrecute în Piața Universității în urmă cu o oră. Acest lucru, acum cîteva săptămîni nu era posibil, datorită lipsei de mijloace tehnice...

Are acum televiziunea mijloace tehnice de prelucrare adecvate, sau noi directive ?! (A. NEACȘU)

Omenie... ?

D-nei Milica Niculae din Comuna Gălșeni, jud. Giurgiu, fostă încadrată la C.A.P. — sectorul zootehnic în funcția de contabil de fermă, i s-a desfăcut contractul de muncă în martie 1988, cu explicația : reducerea numărului de posturi. A primit, în prealabil, un aviz ca în termen de 15 zile să-și găsească alt loc de muncă. Însă nu a găsit.

Desfacerea contractului de muncă este condamnabilă. Mai ales că postul nu s-a desființat, ci a fost reocupat. Culmea „omeniei" fostului președinte C.A.P., domnul Vasile Florea, a fost eliberarea din funcție a doamnei Niculae chiar în momentul „bine ales" cînd aceasta era înscăpînată în luna a opta.

Orice comentariu este de prisos. Pînă în ziua de azi doamna Niculae nu are un loc de muncă. (O.H.)

Pe ce meridiane ?!

Cum au înțeles unii privatizarea — iată un subiect care necesită comentarii. Din diferite motive sau interese se încearcă o discreditare a noțiunii de privatizare.

Iată un astfel de exemplu, valabil pentru mai multe cartiere bucureștene : desființarea unui centru de lapte care de 30 de ani servește locuitorilor din strada Pictor Stahl, pentru a-i înlocui cu un CAFE-BAR sau altceva. Locuitorii, în mare parte bătrîni și copii, se întreabă cu disperare „Pe ce meridiane să o pornească" pentru a-și putea procura laptele atît de necesar ? Cine sînt cei care vor profita de pe urma acestei schimbări ? În nicium caz locuitorii acestei zone.

Privatizare — DA, dar nu așa, cu spanace și centre de lapte, ci cu unități de producție care să trimită mărfuri îndestulătoare pe piață !

Haos rutier

Este inimaginabil cum un oraș mic, liniștit în aspectul de suprafață, poate deveni atît de ușor teatrul unor ambuteiaje incredibile, în special pe străzile paralele cu principala arteră sau perpendiculare pe ea. Cauzele s-ar numi : creșterea considerabilă a numărului automobilelor, îngustimea străzilor, mai mult străzile, de fapt starea deplorabilă în care se găsesc (am observat porțiuni de drum desfundat unde, bălțile apei a format mici mlaștini ce emană miasmuri fetide), dorința fiecăruia de a parca, fie și pentru cîteva minute, cît mai aproape, eventual lîngă obiectivul său ; locurile de parcare sînt insuficiente, nereglementate — dar și stilul în care conducătorii auto parchează acum, în condițiile de „libertate și democrație", adică unde vrea fiecare.

Pe ora unei indecenți oferă cea mai concludentă imagine a ceea ce se numește haos. Pe lîngă aglomerația firească a mașinilor de transportare mari, unele cu remorcă, pătrunzînd greu spre depozite. Parcate peste tot, o parte și de alta a aleilor, se află autoturismele și căruțele micilor producători, taxiurile particulare (cele de stat nu pătrundeau în zona respectivă) și mașinile celor care se aprovizionează cu referențial „de la spate", încărcînd legume și fructe cu tot și preparate din carne în sacoșe și pungile al poliției are de lucru, și și cel economic. (S. DUMITRACHE)

Sindicatul piețiș ?

Uniformitatea prețurilor la fructe și legume pe pietele bucureștene creează impresia că negustorii s-au afiliat la un sindicat secret. Acesta se utilizează, sau comunică prețurile din piață în piață și fiecare înțelege să-l mențină cît mai ridicat, respectînd convenția. Interesante vor fi măsurile ce se vor adopta, în cazul în care anumite produse nu se vor mai vinde. Va avea loc o curbă de scarificiu ?

În condițiile în care conflictele verbale (și nu numai) dintre cumpărători și negustori se accentuează și se tumultesc, populația cu mai sărăcă are din ce în ce mai mult de suferit. (V. DANC)

Avantaj... metrou

Întreprinderea „Metrou" București inițiază o acțiune „foarte avantajoasă" pentru populație : emite legitimații de călătorie lunare, contra sumei de 300 de lei. Ași înseamnă că persoanele care circulă mai mult de 6 ori pe zi vor înregistra mari economii de timp și de bani. Problema e, cine circulă atît de mult cu metroul, dragi călători ?! (V. DANC)

La umbra injuriei în floare (I)

Un lucru mi s-a părut ciudat la ultima Conferință a scriitorilor : lipsa de interes a majorității celor ce au fost cavinsul față de chestiunile de principiu ale vieții noastre. Ca și cum nu ne-am fi despărțit, în circumstanțe dramatice, de un totalitarism ce ne-a umilit și secțiuni deopotrivă trupul și sufletul, ca și cum acest totalitarism n-ar fi continuat a-și infuza veninul în corpul nostru social, ca și cum toate ar fi trebuit de acum încolo să urmese de la sine bune și frumoase, într-o paradiziacă perspectivă, în veșnicie. Referindu-se cam în treacăt și fără chef, atunci cînd nu le-au omis de-a dreptul, la problemele cardinale ale momentului, cei mai mulți vorbitori au preferat a se ocupa de mărunțișurile administrative, de aspectele contabilicești, de formularea unor prevederi ale statutului etc. N-am știut ce să cred. Altfel mi-am imaginat primul conclav scriitoricesc după doborîrea tiranului. Să fi fost la mijloc o timoare, o oboseală, o comoditate, o punere voită în paranteză a unor opinii presupuse ca admise de către toată lumea ? Mi-ar fi greu să răspund. În orice caz, efectul acestei abstrageri din patosul civil și, la urma urmei chiar din cel strict profesional, a fost negativ ! Căci ea a reprezentat un stimulent pentru colaboraționiști, pentru oportuniștii de toate soiurile, să treacă la acțiune. Văzînd că nu există nici o opreliște serioasă, acestia au prins curaj, lesnind în public sub deviza „revanșardă (au și ei lozincile lor !) „vom fi iarăși ce-am fost și mai mult decît atît" ! Nu știu dacă vor putea recupera chiar toate situațiile pierdute, întrucît ele depindeau de monopolul cultural al dictaturii pe care o slugăreau, dar, într-un fel, au și ajuns „mai mult" decît „ce-au fost". Căci în condițiile emancipării presei, cîștigate cu sîngele vărsat pe baricadele Revoluției, indivizii în cauză și-au permis un limbaj al insultei încă neîntîlnit, o grosolănie și o murdărie de cloacă ce par a nu sta nimic. Lipitori pînă deunăzi ale bugetului propagandei ceaușiste, ei exploatează acum jertfele din decembrie 1989, cele ce le-au îngăduit a-și tipări, în afara oricărei cenzuri, insanitățile. Stropesc cu noroi toi ce nu le convine, adică tot ce diferă de natura lor coruptă, în contul acestor jerfe. Invectivează urcați cu picioarele pe cadavrele eroilor. Ei sînt adevărații profanatori de morți ! Este aceasta un trist paradox al Revoluției. În măsura în care ținem la principiile democratice, sîntem silițiți a-i tolera pe cei ce le-au încălcat ieri, pe cei ce abuzează azi de litera lor, batjocorindu-le spiritul. Tot ce putem face e să le dăm riposta meritată, să le punem în lumină conștiințele soloase, textele venale.

Elocvent e faptul că atari publiciști nu se arată capabili a susține o polemică în sensul consfințit al termenului, adică o confruntare de la idee la idee, de la argument la argument. Nu-i interesează cîtuși de puțin ideile sau argumentele. Cu o impudoare proprie jurnaliticii comuniste, aceste vlăstare tipice ale ei nu au în vedere nici o logică, nici o coerență, nici o măsură. Dai un citat și îl se impută mărimea urechilor sau un neg. Amintești o atitudine a cuiva afirmată negru pe alb, și constați cu stupoare că îi-au fost chestionați vecinii pentru a se afla ora la care te culci seara. Răspunsul vine pe căile ocolite, viclene, ale incorectitudinii crase ce evită a se asuma pe sine. Pare mai ușor a defăima un om decît a analiza și combate un punct de vedere. Cu o patimă neagră, de detectivi detracați și de agenți ai poliției secrete înrăiți pentru că au rămas fără slujbă, scribii în chestiune îți răscolesc viața intimă și, neputînd culege nimic compromițător din coșul de rufe murdare, umplu în chip delirant cîteva detalii banale, nedîndu-se în lături de la calomnia rea mai dezgustătoare. Ți se atribuie vicii, tîlhării, crime. Privindu-se în oglindă (cine a vorbit despre Teama de oglinzi ?), ipochimenii respectivi, cu fizionomii pocite de ură și acoperite cu jegul imoralității, îți atribuie propriile lor trăsături agrementate cu o sinistră fabulație de mahala. Mardelașii care își dibuie un alibi literar se străduiesc a te aduce la nivelul lor, adică a te trage în mocirlă. În sport s-ar putea vorbi despre lovituri sub centură. În justiție, despre incidenta Codului penal. Dar epavele periodicelor totalitarismului nu par a se sinchisi. Nu le pasă că nu vorbesc la obiect, că n-au o ținută decentă, nici o urmă de bun simț. Scopul lor e de a spurca. De a spurca necontenit cu orice pret. Partida cîrdășiei lor cu p.c.r e pierdută și e cu neputință să nu-și dea seama. Drept care au o reacție imundă a conștiinței unei înfrîngeri totale, a disperării, în raport cu care le e indiferentă ultima impresie ce-o lasă...

Dar să-i înțelegem, totuși, întrucîtva pe bossul României mari ! Cum s-ar putea el apăra în mod cît de cît convingător de observațiile privind prestația sa colaboraționistă, ciocoismul său virulent, ampla sa campanie împotriva valorilor ro- Cum ar putea nega paginile, maldărele de mănești, cu tirul reglat de securitate ? pagini scrise cu propria-i mînă, ce vinovate-i stau în față ? Cum ar putea dovedi că a fost obligat să le scrie, cînd în jurul său s-au aflat atîtia scriitori și intelectuali cu conștiința nepătată, în pofida prigoanei, a persecuțiilor, a marginalizării ? Chiar dacă ar avea inteligența lui Platon și harul expresiv al lui Shakespeare, nu ar izbuti să lasă basma curată. Așa încît face și el ce poate : mă ocărăște în stil de chivuță atîtată fiindcă a fost prinsă în tîrg cu mîta-n sac. Își aduce aminte de vorbulițele nobile deprinse din frecventarea Academiei din Cotarida („ciocioiu", „chelper al tărînii", „scormonitor de borhot", „gropar"), ca de tot atîtea criterii literare, adăugîndu-le și o savantă frîntură de hocei, care conține sacramentala formulă opiativă „pupa-ți-as". Fidel obiceiului său de a împărți pe toți confrații care nu-i sînt pe plac în două categorii, pederești sau vînduți ungurilor, mă înscrie și pe mine într-una (deocamdată într-una singură) din aceste clase ale imaginației sale, lipsite nu numai de inocență dar se pare că și de sănătate(de unde, între altele, obsesia precizării comportamentului intim al tuturor celor ce-i intră în colimator). Dacă-i voi mai da un răspuns, am vaga bănuială că voi intra și într-o subclasă a desconsiderării și anume în cea de bastard. Cu o demnitate teapănă de doctor honoris causa al Universității de Jandarmi, Eugen Barbu mai insultă și revista Contemporanul ce mă publică, folosind o elegantă paletă lexicală, atît de adecvată : „Fără să vreau, am dat peste un fel de pomelnic într-o revistă cît un cearceaf plin de dejecții, în care adorm moașele, pestii și prostituatele de la Gara de Nord, că în Cruceea de piatră nu mai e dever de o jumătate de secol, revista pe numele său Contemporanul !". Și toate acestea fără a sufla un cuvînt despre articolul din revista 22 ce l-a provocat accesul coleric ! Ca și cum nici nu l-ar fi căzut sub ochi ! Apoi se oprește la articolul Despre Marin Preda, neconvențional, apărut în Contemporanul (unde dai și unde crapă !), luînd subit apărarea celui pe care l-a urît o viață (după cum singur recunoaște). Doar, doar va izbuti să se spele de rușine ! Netulburat de lipsa de consecvență, îl evocă, favorabil de astă dată, și pe Petru Dumitriu, „Aristocratul" rămas în Occident, căruia i-ar fi purtat „respect", nu e altul decît „condotierul" din Caietele Princepelui, tip infernal, în optica mai veche a lui Eugen Barbu, întrupare a parvenitismului, a lipsei de scrupule, a bizantinismului la apogeu. Care e părerea sa autentică ? La ce imagine trebuie să ne oprim ? De fapt, o astfel de întrebare se poate pune doar într-un cadru de autoritate etică. Așa încît trecem...

GHEORGHE GRIGURCU

(Partea a doua în următoarea pagină literară.)

Dreptatea LITERARĂ

Primul dialog apocrif

INTREBARE : Sînt oare împrejurări în care e mai bine să mori decît să trăiești, precum sînt oameni pentru care moartea ar fi mai bună decît viața?

RĂSPUNS : Aveam o rubrică minusculă pe pagina a treia a unui mare cotidian de opoziție. Într-o zi dactilografa mea, o fată tînără care avea nenumărate relații masculine atît în țară cît și în străinătate, îmi spuse de-a dreptul : „Domnule, mă văd silită să vă anunț că nu mai dispun de timp ca să vă bat manuscrisele !" „Uite ce e — i-am răspuns eu, cunoscînd faptul că dactilografele de opoziție au devenit mai rare ca trifoiul cu patru foi — uite ce e, micșorez și mai mult rubrica !" A acceptat zvîrlindu-mi în obraz un surîs compătimitor, și nu înainte de a-mi fixa ea însăși un barem cantitativ pe care nu aveam voie să-l depășesc în ruptul capului. „Mai puțin se poate ?" mi-a spus brusc înveselită de gîndul că inversează placa pusă prietenilor : „Mai puțin nu se poate !". O vreme lucrurile au mers bine dar apoi, pe cînd mă aflam în străinătate, o persoană de curînd cunoscută la bufetul bine asortat al unui salon de carte la care țara noastră expunea pliante turistice și cîteva ediții succesive (ilustrate de-ți lasă gura apă) ale unei vestite cărți de bucate, și care se dovedi a fi mai apoi chiar ghidul oficial al acestui stand atît de original, deci domnul rotofei, bucălat, în costum închis, dar afișînd ca un tîn în tenisi, mi se destăinuie cu franchețe smîrcăită : „Citind rubrica dumitale mi se răceste întotdeauna ceaiul : oare n-ar fi mai bine să te restrîngi cumva ?". M-am gîndit pentru prima oară că îndemnurile la liniște și calm care se răspîndeau prin aer mai ceva ca sporii ploilor, nu erau atît de deplasate pe cît păreau. În fond o opoziție constructivă, germinativă lilipuțană e de dorit : rubrici mai mici, ziare mai mici, litere mai mici, tirate diminuate, tipar cît mai șters, difuzare eoliană, înfrățire cu natura și anotimpurile, pat cald de bălegar și humus roditor. Așa că i-am răspuns cu inimă împăcată ghidului atît de îndatoritor. „Da, da, și eu mă gîndeam la asta. Mai ales că vulcanul Cotopaxi, pe care tocmai mă pregăteam să-l vizitez, este poate prilejul cel mai nimerit ca să dovedesc lumii întregi că un gazetar într-adevăr talentat, chiar dacă întîmplător face parte din opoziție, nu are decît o singură chemare : aceea de a sluji cu orice preț dorințele fierbinți și ciocotitoare ale cititorilor săi."

RĂSPUNS : Tăcut înțepa albina, era un soare nemaipomenit de apriz care ne înălbise pînă la spasm. Ce-i drept arlechinii erau leși dintre jongleri și talentați, minunați cîte un savant punct, figurile deserte duh erau de-o mare vîrfă curgeau unele din altele fluență hipnotică. Numai poncif, împiedicat. Tot cut să desfete sufletul și urechea. Pîlnele figurile aeriene, și ciului se îmbinau perfect încît ai fi fost juri că totul fusese lungată repetat, și spontan, cum pînă și purec ce sărea odată ți-o dovedea. În fata menea măștrii a rea deplină era cel chin, și nu rareori cazuri de oameni care cu riscul de a îngrosa partenerilor de dialog buslucarilor arlechini. nic de subiniat că toate se petreceau în timp gramul își urma cursul, în așa fel încît timpul biciuirii să i se ciului posibilitatea mire în tăcere numerele care venise. Este evident omul avea dreptul să spectacolul, iar datoria să vegheze ca cru să poată fi dus la sfîrșit. Citiva pitici în mătase neagră aveau să răstoare peste biciuită prăvăleau la pămînt cîte-o bă de rumegus care-i complet. E de la sine că acest lucru nu era decît atunci cînd toată se convinsese că pleoapele ciului se închiseseră tiv, spectacolul nemaiînd-u-i cîtuși de puțin, cele subtile și periculoase lăsîndu-l de acum înainte

CONSTANTIN ABĂLUȚĂ

Ultimele știri din planeta simetrică

CEZAR BALTAG

Epitaf de copil în decembrie

Cînd, sus, la rănile tale
n-a mai fost nimeni să urce
am venit eu să-ți țin, Doamne,
locul pe cruce.

Mai pogoară odată și du-te
la ai mei, în iarbă lumească,
și învață-i, Iisuse, să nu te
mai răstignească.

Sîngele mielului spele-i
lumii păcatele.
Acestea sunt palmele mele,
acestea stigmatele...

La sînu-i sacru, năframa
cu chipul meu
îl stringe în lacrimi mama
lui Dumnezeu.

Melancolie

În timp ce mă gîndesc la ea se ofilesc
în vază crinii
și polenul galben
al geloziei cade peste cărți.
Eul a dispărut de mult.
Acum și tu-ul
a explodat
ca o oglindă-n țăndări.
Mi-e fața spartă în bucăți din care
nu am putere să mă recompun.

A spune ieri e un nonsens.
A spune mîine ?
Rămîne azi, dar ce e azi,
un foșnet
de ulm bolnav, cu frunzele în ploaia
acidă a sarcasmului.
Sună zadarnic telefonul,
întîlnirea
cu îngerul din noi nu se tratează
la telefon.

* * *

Pentru F. G.

Cînd m-am născut acest umăr era întreg
și de carne, și de aceeași culoare cu
celălalt,
dar prunc fiind, un rege m-a tăiat
în bucăți
și m-a oferit hrană zeilor.
Atenți la vicleniile muritorilor,
Oaspeții casei lui
n-au mîncat din talerul
de argint otrăvit,
afară de Ceres, care se gîndea la
fiica ei
și mi-a înghițit din greșeală umărul,
apoi mi l-a pus la loc și a plîns.
Din cînd în cînd îmi smulg omoplatul
de fildeș
de de-asupra inimii,
mă aplec în ripa toracelui ca într-un
crater aprins
și deodată orbesc și iau foc și-i spun
Proserpinei :
Taci inima subpămîntului, taci Exilato,
taci jăratecul meu,
infernul e o metaforă,
lava lui sunt cuvinte :
încă o vară, încă o toamnă
încă un saison en enfer,
și lava se va face munte
și cuvintele se vor opri. Și va crește
iarba.
Și vei fi liberă.

René Magritte : Terapeutul (Belgia)

Roza vînturilor

Poeți din Belgia

Marc Rombaut

Memoria păstrată

I

Un laț în vîrful
degetelor mele, aripile păsărilor
se prind în el, își răspîndesc
penele.

III

Cuvintele pe care voiam să ți le scriu nu
ne mai aparțin. Ne rămîne
de-împărțit privirile noastre care știu și
mîinile noastre legate de istoria lor.

V

În picioare, oferită și goală,
tu te cabrezi
contra timpului.

În românește de ANTIGONA GRECU

Julos Beaucarne

uneori cineva cheamă taxiul meu
eu rămîn pe bulevardul periferic al
inimii omului
care-i secretul și cheia pentru-a mă reîntoarce-n
interior ?

Zgomotul orașelor

în zgomotul orașelor
sînt flori de tăcere
cînd un om gîndește —
învecinat cu flori de
nu-mă-uita
cînd vom vedea
pe drumurile lumii
batalionul silențios
al mașinilor electrice
vedea-vom desfășurîndu-se-n
satele noastre
procesiuni lente cu
rugi
care să ceară cerului ca
noi să fim debarasați de-acest
nou barbar, de-acest nou
Attila zgomotul
puneți un silențios în motorul
motorul M. Thunderjet
Doamne fă ca
aglomerările urbane să nu
devină lagăre de
concentrare

Leo

Muzica rotativelor

● Un gest nobil întreprinde Laurențiu Ulici (Luceafărul, 30, 22 aug. a.c.), întinzînd confratelui D.R. Popescu, care a tăcut de la Revoluție, coace : „D.R. Popescu, scriitor cu adevărat important, [illegible] nici el un colaboraționist în sensul plenar nociv al cuvîntului. Cine-l consideră astfel pune în tipar maniheist [illegible] deasupra, produce confuzie, [illegible] doar injustiție". Și noi credem dimpreună cu Laurențiu Ulici în puterea reparatorie a [illegible] științei de sine morale !

● La polul opus, un certificat de bună purtare capătă dl. Eugen Florescu de la [illegible] Adrian Păunescu. Cel albi, la rîndul lui pe alții [illegible] așa mai departe. Cînd dl. [illegible] în „Plăcerea de a minți" [illegible] pe aceeași listă de bucate [illegible] D.R. Popescu, Eugen [illegible] Ioan Alexandru, Mihai [illegible] ușurința de mînă a profesorului nu mai lasă nici o [illegible] ială. **Românul** din 2 sept. [illegible] cu ce se mîndri !

● Cît despre dl. Eugen [illegible] rescu, mai bine să reproducem cîteva rînduri din portretul care i-l trasează Pavel Și[illegible] în **Meridianul Timișoara** (nr. [illegible] aug. a.c.) : „Bărbat chipeș [illegible] plu, ochi căprui ,revărsînd [illegible] blîndețe. Vegetarian. De [illegible] profund demagogia, lașitatea, oportunismul, slugărnicia, [illegible] lățiunea (...). Împreună cu [illegible] vechi tovarăși de luptă a [illegible] format **Munca de partid** [illegible] periodic (Democrația), fost [illegible] tit în Zaïr".

● Tot în **Meridianul Timișoara** o încîntătoare **Abluțiune** (inedită) și deci [illegible] de Leonid Dimov, pe care [illegible] gretăm a nu o putea reproduce în întregime. Fie, totuși, [illegible] strofă : „Grea pardesea [illegible] lut / Mîngîie tălpi lichide [illegible] Hai să ieșim din trecut [illegible] în grădina cu oase".

● Din **Aniversări**, de [illegible] Horasangian (22, nr. 33, [illegible] a.c.) „Unchiul Vania, [illegible] întîmplător de vecinul meu [illegible] e neastîmpărat și umblă [illegible] tot, a fost întrebat interesat: **Oare ce aniversăm pe 23 [illegible] deadea Vania ?** La care [illegible] najul cehovian a surîs [illegible] lie și șugubăț : „Asta-l [illegible] **Mitică Lukici,** [illegible] **ziua de nastere al lui [illegible] Piesu !"** Deci omul nostru [illegible] sorincenată **Fecioară !** [illegible] cea nemuritorul [illegible] ochi lunecoși...

● Dintr-o jungă, pe cît de [illegible] centă scrisoare adresată de [illegible] mitru Tepeneag prietenului [illegible] romancierul — dar și [illegible] — Nicolae Breban (**Contemporanul — Ideea Europeană** [illegible] 24 aug. a.c.), pe tema [illegible] catei existente a [illegible] lui nostru, la el acasă : [illegible] că în momentul de față [illegible] tualul român nu are [illegible] bun de făcut decît să [illegible] tica poporului său în [illegible] de restrîște (adică [illegible] timpul ?) : să aștepte". [illegible] așteptînd, știm noi [illegible] așteaptă ?

Gîndurile își caută capetele de care sunt căutate.

În cele din urmă regula se sacrifică excepției.

Bate fierul cît ești cald.

Unii scriitori scriu prea puțin și publică prea mult.

Și tu, antitează, ești hotărîtă să faci alianță cu teza ?

Manfred Hinrich (R.D.G.)

Libra

Un alt membru al „școlii" de tineri poeți de la Tg. Neamț e Nicolae Sava (*Privighetoarea arsă*, Ed. Junimea, 1989). Lirismul său e „provincial" în sensul unei adolescențe prelungite. Evident, nu avem în vedere nuanța pejorativă a provinciei, ci structura ei morală ce reverberează, estetic, determinînd un stil la confluența mentalității cu expresia. Complexat, bardul provincial își maschează starea de spirit printr-o sentimentalitate declarată, labilă, șovăitoare, dar și capabilă de enormități. Ultrasensibil, dar deopotrivă gafeur și prăpăstios, el amestecă fețele realului cu confesiuni fulgurante, într-un colaj amețitor. Așteptarea, aminarea, dorința îndelung filtrată răzbat prin cifrul efervescent al poemului juvenil. Inadaptarea se traduce în exhibiționism : „Dar totul nu avea nici o legătură cu bucuria noastră la culesul vrăbiilor sau ultima descoperire în domeniul fizicii atomice mai erau cîteva vorbe dar nu cîteodată mai cîntă un copil ce nu-i al meu și uit că vîrsta-mi a trecut prin pinzele altor corăbii (ci că marea plutește sub aceste corăbii istoria asta e deocamdată) printre adevăruri bulduhănoși pălanjeni petrec dar nu eu eroul nu eu eroul trandafirul nu trebuie curățat de ghimpii ce nasc buburuze în palmă (cine trece peste primăvară fără să moară puțin adună la cioran clipe de amor aminate) o doamne pot fi chiar de mai scriu poeme și nu știu (o dragile mele iubiri imaginare) hi hi hi destinul mă gîdilă-n talpă fericit mai pot fi după ce am condus la spitalul de boli incurabile pe cel mai bun prieten al meu din tinerețe și singur acum ca un bici aruncat unui timp mai lenes decît un gînd netrecut prin inevitabile fîțuici de buzunar îți scriu deci prietene-al meu cu durere fericit" (*Iniția carte către un prieten*).

Nicolae Sava vădește tactul de a intra în rol, adică de a cultiva o scriitură puberală, ușor exaltată, dar fără încrîncenări și morbiditățile, emanație a unui fond robust. Sugestiile disperărilor sînt iute curmate, mărturisirea suferințelor se estompează chiar prin ritmul alegru al derulării imaginarului. Autorul nu se la întrutotul în serios, însă nici nu renunță la poatura sa umorală determinantă. Romantismul temperamental se relativizează. Se ajunge astfel la un compromis grațios, la o galimatie cursivă a interferențelor : „mărți iubim sistemul de alimentare al motorului Diesel miercuri nu mai iubim nimic doar frumusețea ta a inundat orașul în care-mi trăiesc prietenii mei cu adresele lor complicate cîndva scriam în caietul meu domnilor să punem sincoritatea în cui dumneavoastră mă iubiți pînă la pagina trei apoi îmi întorceți filele celelalte cu un zîmbet amar dar veacul trece și anticarii vor da faliment" (*Apelul de seară*). Pe alocuri ironia se îngroșă la modul unei sfidări nedesprinse încă de șocul naivității. („Firesc ar fi să port același model de pantofi cu ai dumneavoastră să zîmbesc la fel de amabil ca și dumneavoastră să răspund la fel de inteligent ca și dumneavoastră la ironiile dumneavoastră să trăiesc aceeași viață de familiță ca și dumneavoastră" — *Fericită lume a roboților*) ori al unei justificări ce alunecă în fabulare : „poezia purta papuci de casă un număr foarte comod duceam în spate acuzațiile tuturor trecătorilor de a fi mult prea sentimental" (*Romanță*). Preferăm acest protocol sarlat, în care fantezia e mai constrînsă iar buna dispoziție e mai apropiată de rigoarea optzecistă: „Seara o iau la brat și ies în oraș ai fi în stare să-mi ridici un monument după ce mă vei pierde ridic privirea și rămîn agățat de ea suspendat între două-întrebări dureroase în timp ce ea îmi lasă ușoor bratul disperat întru ucid un poem într-un pahar cu vinars în timp ce o bătrînică se oprește în stradă chinuindu-se să-și amintească cine o fi descoperit Europa" (*Echilibru*). În comun cu textualiștii (dar aci și ca o altă semnalare a aspectului adolescentin, formativ, de „exercițiu" scolar), poetul își revelă interesul pentru actul scriptic. Face nu o poezie a poeziei precum unii autori mai vechi, ci o antipoezie pe aceeași temă, deci o deconspirare a procedeului, o desacralizare. Aceeași operație cu semnul valoric inversat. (*Unicul poem din caietul cu flori, Postfață* etc). Cinismul lui Nicolae Sava e suav, răspîndind o aromă de frunet pîrguit.

Gh. G.

CRONICA LITERARĂ

Efectul adolescenței

Pagină realizată de Barbu Cioculescu Gheorghe Grigurcu Petre Stoica

www.arhivelecomunismului.ro

CALITATEA — prioritate națională (V)

INDUSTRIA TEXTILĂ

— Întreprinderea Textilă „Moldova" Bețoșani a schimbat rețetele de fabricație de 38 de ori, iar Întreprinderea Textilă „Maramureș" Baia Mare de 16 ori, în două luni.

— *Care este explicația la faptul că produse necorespunzătoare ajung totuși să fie utilizate, în detrimentul cumpărătorilor?*

— Furnizorii de celofibră, în mod deosebit CFFA Brăila, livrează unele loturi încadrate pe clase de calitate, cu certificat de calitate și buletine de analiză, având valori ale parametrilor care nu corespund cu cele obținute la recepție. În toate cazurile, furnizorul nu acceptă declasarea celofibrei, redirijind către alți beneficiari la [illegible] sări, subțiori, nuanțe inacceptabile de noduri, care ies apoi la țesături și tricoturi, se regăsesc la confecțiile finite. Ca urmare, corespunzător, [illegible] sau adăugă [illegible] unele vrâri conțin [illegible] mici și neomogene, ceea ce determină schimbări frecvente ale rețetelor de fabricație la producătorii de fire.

— *Ne puteți da exemple?*

— Dacă ne referim numai la [illegible] 1990, Textilana Oșnoș a livrat 17 loturi de fire cu rezistență sub 17 km, față de 20 km prevăzut, lungimi multiple de 2,5 km, în loc de 2 km, fără ca furnizorul Astfel, lungimea [illegible] fibre fiind de 21—38 bucăți/[illegible] grame, în loc de maxim 18 bucăți, uniformitate 17—23%, în loc de 19%, admis, precum și fonarea unui tratament antistatic necorespunzător. Pe scurt, [illegible]

— *Rezultatul?*

— Realizarea de fire cu grad mare de neuniformitate, îngroșări, rupturi, noduri, care ies apoi la țesături și tricoturi, se regăsesc la confecțiile finite. Ca urmare, corespunzător, [illegible] sau adăugă [illegible] unele vrâri conțin [illegible] mici și neomogene, ceea ce determină schimbări frecvente ale rețetelor de fabricație la producătorii de fire.

— *Ne puteți da exemple?*

— Dacă ne referim numai la [illegible] 1990, Textilana Oșnoș a livrat 17 loturi de fire cu rezistență sub 17 km, față de 20 km prevăzut, lungimi multiple de 2,5 km, în loc de 2 km, fără ca furnizorul

CE MAI FACE, CE MAI SPUNE PLANETA

În pofida promisiunilor, Irakul nu a eliberat nici un ostatic

[illegible]

MEMBRII AI FAMILIEI REGALE A ROMÂNIEI SOSESC LA BUCUREŞTI

Luni 3 septembrie la ora 17.05 sosesc pe aeroportul din Otopeni membrii ai fostei familii regale a României.

Praga: Conferință de presă

[illegible]

Solidarność

Aseară vicepreşedintele mişcării „Solidaritatea" a fost, din fosta secretă, o adresare [illegible] barei de fier-beton. Vorbe ale [illegible] cînd e vorba de acoperirea [illegible] a muncitorilor şi intelectualilor care acţiunea 10 zile şi [illegible] din [illegible] Lenghel şi, [illegible] de la Bucureşti. — Gdańsk — a devenit un model al libertăţii pe Vechea Europă şi a lumii. Fără de care [illegible] Germania de Est — 1953, Ungaria — 1956, Polonia — 1956 şi 1970, România — 1987, Vilna Zidului şi tot 1987, Kosztyczni Liberi ai Cehoslovaciei Moravia din România şi-au eliminat, pentru toate secolele [illegible], tot ceea ce este [illegible] şi intelectual [illegible] în [illegible] de la [illegible] Lechek Balcerowicz, din actualul guvern T. Mazowiecki.

Nouă ani a durat lupta „Solidarităţii", oferind lumii [illegible] un spectacol [illegible], [illegible] muncitorului [illegible] Acum 10 ani, cînd evenimentele de la Gdańsk se [illegible] şi [illegible] mişcarea muncitorească. Deopotrivă muncitori şi intelectuali, au devenit prin lupta lor, prin vrerea lor, prin [illegible] lor, prin [illegible] „solidarităţii" personaje legendare. Walesa electricianul, dar şi Michnik, dar şi Frasyniuk, dar şi Mazowiecki — redactorul şef al „Gazetei Wyborcza", dar şi Jacek Kuron, Bujak, Gwiazdek şi atîţia alţi [illegible] secrete celebre, [illegible] fost de o şansă [illegible] pentru [illegible] totalitarismului eficient şi se pare, dens de lut [illegible] programul antistiţiunea al ministrului de Interne Lesek Beburowicz, din actualul guvern T. Mazowiecki.

Nouă ani a durat lupta „Solidarităţii", oferind lumii [illegible] un spectacol [illegible] muncitorilor [illegible] Acum 10 ani, cînd evenimentele de la Gdańsk se [illegible] şi [illegible] mişcarea muncitorească. Deopotrivă muncitori şi intelectuali, au devenit prin lupta lor, prin vrerea lor, prin [illegible] lor, prin [illegible] „solidarităţii" personaje legendare. Walesa electricianul, dar şi Michnik, dar şi Frasyniuk, dar şi Mazowiecki — redactorul şef al „Gazetei Wyborcza", dar şi Jacek Kuron, Bujak, Gwiazdek şi atîţia alţi [illegible] secrete celebre, [illegible] fost de o şansă [illegible] pentru [illegible] totalitarismului eficient şi se pare, dens de lut [illegible] programul antistiţiunea al ministrului de Interne Lesek Beburowicz, din actualul guvern T. Mazowiecki.

Nouă ani a durat lupta „Solidarităţii", oferind lumii [illegible] un spectacol [illegible] muncitorului